

David Foster
Wallace

Krátké rozhovory
s odpornými muži

Tato kniha vychází s finanční podporou Ministerstva kultury ČR.

Copyright © 1999 by David Foster Wallace

© Rubato, 2018

Translation © Martin Pokorný, 2018

ISBN 978-80-87705-65-0

Odporným uším *sine pari*:
Beth-Ellen Siciliano a Alici R. Dall.

OBSAH

- 13 Extrémně zhuštěná historie
postindustriálního života
- 14 Smrtí to nekončí
- 18 Navěky nahoru
- 32 Krátké rozhovory s odpornými muži
- 53 Další ukázka propustnosti některých hranic (XI)
- 55 Deprimovaná
- 94 Ďábel má vždycky napilno
- 96 Mysli
- 99 A neznamená nic
- 108 Krátké rozhovory s odpornými muži
- 161 *Datum centurio*
- 169 Oktet
- 207 Adult world (I)
- 234 Adult world (II)
- 242 Ďábel má vždycky napilno
- 246 Chrám nezbudovaný rukama
- 267 Další ukázka propustnosti některých hranic (VI)
- 269 Krátké rozhovory s odpornými muži
- 296 I sold to Tri-Stan: Siss Nar & Ecko
- 323 Otec pozitivně recenzovaného nového mladého
dramatika z vedlejších newyorských scén na
smrtné posteli drží cizí ruku a prosí o dar
- 358 Sebevražda jako druh příchylnosti
- 364 Krátké rozhovory s odpornými muži
- 403 Další ukázka propustnosti některých hranic (XXIV)

EXTRÉMNĚ ZHUŠTĚNÁ HISTORIE POSTINDUSTRIÁLNÍHO ŽIVOTA

Když se představili, prohodil cosi vtipného a doufal, že zapůsobí sympaticky. Hlasitě se zasmála a doufala, že zapůsobí sympaticky. Pak jeli domů, každý sám, a oba za volantem hleděli stejně zkrouceným obličejem přímo před sebe.

Ten člověk, co je seznámil, neměl jednoho ani druhého zvláště rád, i když se tvářil, že je má rád oba, odhodlaný udržovat známosti. Jeden koneckonců nikdy neví, no ne snad no ne snad no ne snad.

SMRTÍ TO NEKONČÍ

Šestapadesátiletý americký básník, laureát Nobelovy ceny, v amerických literárních kruzích známý jako „básník pro básníky“ nebo někdy prostě „Básník“, ležel na vydlážděné terase s rozhalenou košilí a lehkou nadváhou v mírně nakloněném lehátku, slunil se a četl si napůl vleže s lehkou, ne nadměrnou nadváhou, vítěz dvou Národních knižních cen, Ceny národního kruhu kritiků, Lamontovy ceny, dvou grantů Národní nadace pro umění, Římské ceny, stipendia Lannanovy nadace, MacDowellovy ceny a Ceny Mildred a Harolda Straussových za celoživotní dílo udělované Americkou akademií a Institutem pro umění a literaturu, emeritní prezident PEN klubu, básník, kterého dvě samostatné americké generace uctívaly jako hlas své generace, nyní šestapadesátiletý, ležel v suchých plavkách velikosti XL a značky Speedo na ovladatelném plátěném lehátku na vydlážděné ploše u soukromého bazénu, básník, jenž se zařadil mezi prvních deset držitelů „grantu pro génie“ prestižní MacArthurovy nadace, jeden ze tří žijících amerických držitelů Nobelovy ceny za literaturu, 173 cm, 82 kg, hnědé/hnědé, vlasová linka nepravidelně na ústupu

vinou kolísavého zdaru a nezdaru různých metod vlasové transplantace, seděl či ležel – možná nejpřesněji: spočíval – v černých plavkách Speedo u ledvinovitého soukromého bazénu* na vydlážděné ploše na přenosném lehátku s opěradlem nyní zapřeným o čtvrtý zub v úhlu 35° vůči mozaikově kladené dlažbě v 10 hodin 20 minut 15. května 1995, čtvrtý nejantologizovanější básník v dějinách amerického písemnictví, a u slunečníku, byť ne přímo v jeho stínu, si pročítal týdeník *Newsweek*† a mírně vyklenutého břicha přitom využíval jako podložky pro časopis, též s žabkami na nohou a s rukou za hlavou, přičemž druhou, volně splývající rukou přejížděl po jemném šedivo-okrovém vzorku drahé španělské dlažby a sem tam si navlhčil prst, aby obrátil stránku, na nose dioptrické sluneční brýle se skly chemicky upravenými tak, aby ztmavly úměrně k prudkosti světla, jemuž jsou vystaveny, na splývající ruce středně kvalitní, středně drahé hodinky, na nohách žabky z materiálu simulujícího kaučuk, nohy překřížené u kotníků a kolena mírně roztažená, nebe bezmračné a v silícím jas, jak

* Také v celých dlouhých dějinách prestižní Nobelovy ceny za literaturu jediný básník mezi laureáty, držiteli této vysoce respektované ceny, narozený v Americe.

† Nikdy ovšem neobdržel stipendium Nadace Johna Simona Guggenheima: na počátku kariéry byl třikrát odmítnut, dospěl k důvodné domněnce, že ve stipendijním výboru Guggenheimovy nadace naráží na nějakou osobní či politickou předpojatost, a zařekl se, ať se třeba propadne a umře hladu, než aby si znovu sháněl odborného asistenta kvůli vyplňování úmorných tří formulářů žádosti o Guggenheimovo stipendium a znovu se podroboval úmorné a opovrženíhodné frašce „objektivního“ vyhodnocení.

se ranní slunce přesouvalo vzhůru a doprava, prst nenavlhčoval slinami ani potem, ale kapénkami zkoncentrovanými na útlé vychlazené sklenici ledového čaje, která nyní stála přesně na hranici stínu jeho těla u levého horního rohu lehátka a bylo by nutno ji přesunout, aby zůstala ve stínu a chládku, klouzal prstem mimoděk po stěně sklenice, než vlhký prst líně přesunul ke stránce a sem tam obrátil list časopisu *Newsweek* ve vydání z 19. září 1994, ve kterém si četl o reformě amerického zdravotnictví a o tragickém letu číslo 427 společnosti USAir, četl si tu shrnutí a pozitivní recenzi oblíbených titulů literatury faktu *Horká zóna* a *Nadcházející mor*, přičemž někdy obrátil několik listů po sobě a některé články a některá shrnutí jen přelétl očima, význačný americký básník, jehož za čtyři měsíce čekají padesáté sedmé narozeniny, básník, jenž byl jednou hlavním konkurentem týdeníku *Newsweek*, tedy týdeníkem *Time*, poměrně absurdně označen za „nejbližší žijící obdobu skutečného literárního nesmrtelníka“, holeně skoro zcela holé, mírně se zužující oblý stín otevřeného slunečníku, simulovaný kaučuk žabek vytvarovaný do hrbolků po obou stranách podrážky, básníkovo čelo orosené potem, sytý odstín opálení, vnitřní strany stehen skoro holé, penis v těsných plavkách těsně svinutý, bradku s knírkem úhledně sestřižené, na kovovém stolku popelník, a neupíjí z ledového čaje, občas si odkašle a tu a tam se na pastelovém lehátku mírně poposune, aby si nárt jedné nohy poškrabal palcem druhé nohy, aniž by si přitom zul žabky nebo se musel na nohy podívat, napohled zabraný do časopisu, modrý

bazén po pravé ruce a posuvné dveře z masivního skla zešikma po levé, mezi sebou a bazénem bílý stolek z kovaného železa uprostřed propíchnutý ohromným plážovým slunečníkem, jehož stín se už nedotýká bazénu, a básník dosáhnuvší nesporných úspěchů si čte časopis na lehátku na vydlážděné ploše u bazénu za vilou. Okolí bazénu a dlažby je ze tří stran obklopeno stromy a keři. Stromy a keře, vysázené už před lety, jsou hustě propletené a prorostlé a plní stejně významnou funkci jako plot ze sekvojového dřeva nebo zeď obložená kamenivem. Je jaro v plné síle, stromy a keře jsou obsypané listím a sytě zelené, klidné a se složitými stíny, a obloha je dokonale modrá a klidná, takže celý sevřený výjev s bazénem a dlažbou a básníkem a lehátkem a stolkem a stromy a zadní fasádou vily je usebraný a velmi poklidný a skoro dokonale tichý, slyšet je jen tlumené bublání bazénového čerpadla a odtoku a básníkovo občasně odkašlání nebo obracení listů v týdeníku *Newsweek* – žádní ptáci, žádné zdálky hlučící sekačky ani křovinořezy ani likvidátory plevele, žádná letadla nad hlavou ani vzdálené tlumené zvuky od bazénů, se kterými básníkova vila sousedí, jen oddychování bazénu a básníkovo občasně odkašlání, naprosté ticho, usebrané a uzavřené, ani náznak vánku nehýbá listím stromů a keřů, mlčenlivě živé okolní rostlinstvo je nehybné zelené živoucí neodvratné a odlišné vzhledem i sugestivitou od všeho na světě.*

* Není to úplně pravda.

NAVĚKY NAHORU

Všechno nejlepší k narozeninám. Je ti třináct, a to je důležité. Možná to je první den, kdy skutečně předstoupíš před lidi. Tvoje třinácté narozeniny dávají lidem příležitost si uvědomit, že se s tebou dějí důležité věci.

Dějí se už půl roku. V levém podpaží máš sedm chlupů. V pravém dvanáct. Pevné, hroživé spirály křehkých černých chlupů. Tvrdých, zvířecích chlupů. Kolem pohlaví máš víc pevných kudrnatých chlupů, než dokážeš spočítat. A to není všechno. Hlas máš sytý a chraplavý a bez varování ti přeskakuje mezi oktávami. Když si nějakou dobu nemyješ obličej, získá mastný lesk. A po čtrnácti dnech pronikavé a zneklidňující tupé bolesti z tebe na jaře cosi vyklouzlo: pytlík máš teď naditý a zranitelný, naplněný cenností, kterou je nutné chránit. Nacpanou a upjatou v těsných slipech, které ti dělají červené pruhy na zadku. Dorostls do nové křehkosti.

A sny. Už řadu měsíců máš sny jako nikdy: s vlhkem, chvatem a dálkami, plné poddajných křivek, běsnících pístů, tepla a hlubokého pádu; a s rozechvělými víčky ses

probouzel do splývavého hukotu a prudkého zaškubnutí, které jsi vnímal od chodidel až do týla a pocházelo z větší hloubky, než jsi tušil, že v sobě máš, křečovitě cuky pronikavé sladké bolesti, pouliční lucerny přes závěsy na oknech prostřelují do ostrých hvězd na černém stropě pokoje a na sobě máš hustou bílou kaši, která ti patlavě, lepkavě stéká rozkrokem, chladne, tuhne a projasňuje se, až nakonec při ranní sprše vidíš jen zakroucené uzlíky bledých a ztuhlých zvířecích chlupů a ze zvlhlého chumlu cítíš nasládlé čirý pach, u kterého ti připadá neuvěřitelné, že pochází z tebe.

Ten pach, víc než cokoli jiného, připomíná tenhle bazén: vybělená nasládlá sůl, květ s chemickými okvětními lístky. Bazén vydává pronikavý jasně modrý pach, i když si uvědomuješ, že nejsilněji je cítit, když jsi opravdu zanořený v modravé vodě jako teď, vyplavaný, opřený u mělké strany, voda ti sahá po bedra a šplouchá přesně tam, kde se všechno změnilo.

Plošinu staré plovárny u západního okraje Tucsonu obíhá cínově šedá ohrada z pletiva, vyzdobená pestrobarevným chumlem pozamykaných jízdnicích kol. Za nimi je rozpálené černé parkoviště, pokryté bílými čarami a lesknoucími se auty. Na mrtvolné louce s vyschlou travou a tvrdými stonky plevele vybuchují chmýřovité hlavičky přerostlých pampelišek a v počínajícím větru vytvářejí stoupavé sněžení. A nakonec, za vším, se rozeklaně – zrudlé oblým a pozvolným zářijovým sluncem – tyčí hory a ostré úhly vrcholků ční na pozadí sytě rudého znaveného svitu.

Na rudém pozadí tvoří jejich ostré propojené vrcholky zježenou linku, EKG zmirajícího dne.

U okraje oblohy mraky nabírají barvu. Voda probleskuje hebce modrým odpoledním teplem a pach bazénu se stejně jako ten druhý pach prolíná s chemickou mlhou, kterou máš v sobě, s vnitřním šerem, které si po svém ohýbá světlo a tlumí rozdíl mezi tím, co končí, a tím, co začíná.

Večer máš oslavu. Po obědě jsi v den svých narozenin požádal, aby sis mohl jít zaplavat. Chtěl jsi jít sám, ale narozeniny jsou rodinná záležitost a rodina chce být s tebou. Je to od nich hezké a nemůžeš jim vysvětlovat, proč jsi chtěl jít sám, a vlastně jsi možná ani nechtěl jít sám, a tak tu jsou s tebou. A sluní se. Oba rodiče se sluní. Jejich lehátka celé odpoledne sledovala čas, rotovala a vytínala křivku slunce na pustém nebi, rozpáleném na vazkou vrstvičku. Sestra si o kus dál v mělké vodě hraje s hubenými spolužačkami na slepou bábu. Předtím prohrála a teď dělá slepou. Má zavřené oči a rychle se točí, obklopena křikem, uprostřed kola pištivých holek v koupacích čepicích. Z čepice se jí zvedají gumové kytičky. Jak se naslepo vrhá za zvukem, staré ochablé růžové lístky se třesou.

Na opačné straně bazénu je nádrž s hlubokou vodou a věž se skákacím prknem. U zadního okraje odpočinkové plochy stojí OBČ RSTVENÍ a po stranách, přimontované nad betonovými vchody do tmavých vlhkých sprch a šaten, má šedivé kovové ampliony, ze kterých proudí plochá, plechová, drnčivě falešná hudba.

Doma tě mají rádi. Jsi inteligentní a tichý, k dospělým se chováš slušně, ale přitom máš charakter. Většinou jsi hodný. Staráš se o sestřičku. Má v tobě spojence. Když jí bylo nula, tobě bylo šest, a když ji přivezli domů v he-bounké žluté příkrývce, měl jsi příušnice; přivítals ji pusou na nožičky z obavy, abys ji nenakazil. Rodiče říkají, že to bylo dobré znamení. Příznivý signál. Dnes mají pocit, že měli pravdu. Ve všem jsou na tebe hrdí, se vším spokojení, a stáhli se do vlídného odstupu, ze kterého proudí hrdost a spokojenost. Navzájem si rozumíte.

Všechno nejlepší k narozeninám. Je to velký den, velký jako plocha celého jihozápadního nebe. Rozmyslel sis to. Je tu to skákací prkno. Budou chtít brzy odejít. Vylez nahoru a udělej to.

Setřep ze sebe to modro. Jsi vybělený chlórem, změkklý, rozmočený, a břítka prstů se ti krabatí. Mlha toho přehnaně čistého pachu, který z bazénu vychází, ti pronikla do očí a štěpí světlo do tlumených barev. Poklep si do hlavy tvrdým zápěstím. Jedna strana vydává chlemtavou ozvěnu. Nakloň hlavu a poskoč: v uchu náhlé příjemné teplo, a voda zahřátá mozem chladne na loděnce zevního ucha. Zřetelněji slyšíš ještě drncivější hudbu, křik je blíž, spousta pohybu ve spoustě vody.

Na to, kolik je hodin, je v bazénu plno. Hubené děti, chlupatí a živočišní muži. Kluci samá ruka samá noha, s vytáhlými krky, hrbolatými klouby a plochými hrudníky vypadají trochu jako ptáci. Stejně jako ty. Staří lidé tápavě

procházejí mělčinami na hůlkových nohách, a vyhození ze všech žvlů najednou, prohmatávají vodu rukama.

A ženy, dívky, klenuté jak hudební nástroj nebo ovocný plod, se snědou, opálenou pletí, vrchní část plavek nesoúcí jemnými uzlíky na křehce zbarvených šňůrkách protitlak tajuplných tíží, kalhotky přeplouvající přes něžné výčnělky boků tak naprosto odlišných od tvých, bujné a dmoucí se křivky prolínající a prozařující okolním prostorem, který ty jemné linie obemývá a chrání jako cennost. Skoro to chápeš.

Bazén je soustava pohybů. Jsou to tyhle: plavání, cákání, skoky, honička do rohů, házení míčem, žralok a potěr, padání z okrajů, na slepou bábu (sestra pořád dělá slepou bábu a natahuje moldánky, dělá ji už dlouho, hra vrávorá na pokraji krutosti, ale není to tvoje věc, abys ji zachraňoval nebo ztrapňoval). Dva zářivě bílí čistoucí kluci zabalení do bavlněných osušek se honí kolem bazénu, dokud je plavčík rázně nezastaví zařváním do amplionu. Plavčík je hnědý jak stromová kůra, blond vlasy mu spadají až k břichu, na hlavě má tropickou helmu a nos jako trojúhelník smetany. Kužel, na kterém sedí, obepíná rukou nějaká dívka. Plavčík se nudí.

Vstaň a projdi kolem rodičů, kteří se opalují, čtou si a ani nezdvihnou hlavu. Na ručník zapomeň. Zastavit se pro ručník by znamenalo mluvit a kvůli mluvení se musí myslet. Dospěl jsi k závěru, že hlavní příčinou strachu jsou myšlenky. Projdi k nádrži přímo kolem nich, ke straně s hlubokou vodou. Nad nádrží stojí velká šedivá kovová věž. Z jejího vršku – jako jazyk z pusy – čouhá prkno.

Na rozmáčených chodidlech cítíš, jak je plocha okolo bazénu drsná a horká. Každá další stopa je slabší a tenčí. Na horkých kamenech se za tebou scvrkává a mizí.

Kolem nádrže, která je naprosto samostatná, zbavená křečovitého baletu hlav a rukou, který panuje v bazénu, se kolébají plastové buřty. Nádrž se modrá jako energie, je malá, hluboká a tvoří přesný čtverec obepjatý plaveckými lany, stánkem OBČ RSTVENÍ, horkou drsnou plochou a odpoledním nakloněným stínem věže s prknem. Mezi dopady je nádrž klidná a tichá a zhojená, hladká.

Má svůj rytmus. Jako dech. Jako stroj. Lano od věže se křivě odchlipuje od věžního žebříku. Fronta se v křivce pohybuje, a jak se blíží k žebříku, narovná se. Lidé se po jednom dostávají k žebříku a šplhají nahoru. Po jednom, oddělení srdečním tepem, se dostávají nahoru k prknu-jazyku. A na prkně se každý zarazí, vždy přesně stejně na okamžik jednoho tepu. Nohy je odnesou k okraji, kde všichni se stejným předupnutím povyskočí, paže zaoblené, jako by jimi opisovali něco kruhového a celistvého; plnou vahou dopadnou na okraj prkna, které je odmrští vzhůru a vpřed.

Je to stroj na řízení, linie zajímavého pohybu v příjemné pozdní chlórové mlze. Z plochy u bazénu vidíš, jak vrážejí do modravé chladné hladiny nádrže. Při každém dopadu se tvoří chochol z pěny, přepadá do sebe, rozeběhne se a vyšumí. Pak se zprostřed bílé zvedne čistá modrá, rozestře se jak kaše a všechno jde odznovu. Nádrž se uzdraví. Než projdeš kolem, stane se to třikrát.

Stojíš ve frontě. Rozhlídni se. Tvař se znuděně. Většina lidí ve frontě mlčí. Každý tu je za sebe. Většina lidí hledí na žebřík a tváří se znuděně. Skoro všichni stojíte se založenýma rukama, jak vás sílící suchý odpolední vánek chladí na souhvězdích světlemodrých kapiček chlórové vody, které vám pokrývají ramena a záda. Nechce se věřit, že by se tu opravdu všichni tak nudili. Vedle sebe máš okraj stínu věže, kosý černý jazyk stínu prkna. Soustava stínů je obrovská, protáhlá a nakloněná na stranu a přiléhá k základně věže v ostrém odpoledním úhlu.

Skoro všichni, kdo ve frontě čekají na prkno, pozorují žebřík. Starší kluci se starším holkám po cestě nahoru dívají na zadky. Jsou uložené v hebké tenké tkanině, v napjatém přiléhavém nylonu. Hezké zadečky stoupají po žebříku jak kyvadla v kapalině, něžná nerozluštitelná šifra. Pohled na jejich nohy ti evokuje srny. Tvař se znuděně.

Podívej se za věž. Na opačnou stranu. Vidíš dobře. Matka leží na lehátku, mhouří oči a čte s tváří nakloněnou tak, aby si opálila i líce. Nehledá tě. Z plechovky v jasných barvách upíjí nějaké sladké pití. Otec leží na břicho, záda jak náznak velrybího hrbu, ramena nakadeřená živočišnými spirálami, kůži promaštěnou a prosycenou sluncem do ruda a dohněda. Na křesílku ti visí ručník a roh tkaniny se pohne: hýbla s ním matka, jak zaháněla včelu, kterou láká nápoj v plechovce. Včela se hned vrátí a vypadá to, jako by se v půvabné šmouze vznášela nad plechovkou nehybně. Na ručníku máš velký obličej Médi Bédi.

Od určité chvíle máš za sebou ve frontě víc lidí než před

sebou. A teď už jsou před tebou na tenkém žebříku jen tři. Ženská hned před tebou stoupá se zakloněnou hlavou po spodních příčlích, na sobě černé přiléhavé jednodílné nylonové plavky. Leze nahoru. Z výšky zazní rachot, pak velký pád, zpěněný chochol a nádrž se zas zhojí. Teď jsou na žebříku dva. Plavecký řád sice říká, že na žebřík se vždycky smí jen po jednom, ale plavčík kvůli tomu nikdy nehuláká. Skutečná pravidla stanovuje plavčík podle toho, jestli huláká nebo ne.

Ta ženská nad tebou by neměla nosit tak těsné plavky. Je stará jako tvoje matka a je i stejně tlustá. Je moc tlustá a moc bílá. V plavkách je nadtá. Zadní partie stehen má v plavkách nacpané, že vypadají jako sýr. Pod bílou pokožkou má na nohách usekané camfourky ocelově modrých narušených žilek, jako by se jí v nohách něco bolavého rozbilo. Ty její nohy, plné kudrnatých arabských linek potrhávané chladné modři, vypadají, že při stisku bolí. Máš z nich pocit bolesti ve vlastních nohách.

Příčky jsou tenké. Nečekáš to. Tenké oblé kovové příčky obalené kluzkou vlhkou plstí. Z pachu vlhkého železa cítíš ve stínu kovovou chuť. Příčka za příčkou se ti vmačkává do chodidel a vtiskává do nich žlábek. Žlábky jsou na pocit hluboké a bolí. Připadáš si těžce. Jak si pak musí připadat ta tlustá ženská nad tebou. Chyty po stranách žebříku jsou taky tenké. Připadá ti, že se možná neudržíš. Musíš doufat, že se udrží i ta ženská. A samozřejmě to zdálky vypadalo, že je příček méně. Nejsi trouba.

Jsi v polovině, v polovině v prázdnu, tlustá ženská nad tebou, plešatý svalovec na žebříku pod tebou. Prkno je pořád vysoko a není odtud vidět. Ale zaburácí a ztěžka pleskne a kluk, kterého vidíš několik metrů zarámovaného tenkými příčkami, dopadá v ostré lince, koleno přitisknuté k hrudi, aby voda vyšpláchla. Do zorného pole ti vstříkne ohromný vykřičník pěny a do mohutného sykotu se vmísí zatleskání. Pak se nádrž tichým zvukem hojí v nové modři.

Tenká příčka za příčkou. Pevně se drž. Rádio tu je nejhlasitější, jeden reproduktor je upevněný v úrovni hlavy nad betonovým vchodem do šaten. Z šaten proudí ven studená zatuchlina. Pevně se chyt železných příček, a když se zkroutíš a shlédneš za sebe, vidíš, jak si dole lidé kupují občerstvení. Vidíš dovnitř stánku: čistě bílý vršek prodavačovy čepice, kyblíky se zmrzlinou, mosazné mrazicí boxy, ze kterých uniká pára, nádrže se šťávou, hadice k nalévání limonády, nadité boxy slaného popcornu v horku na slunci. Odtud seshora vidíš všechno.

Fouká tu. Čím jsi výš, tím víc fouká. Fouká tence a vítr tě ve stínu chladí na mokré kůži. Na žebříku a ve stínu tvoje kůže vypadá bledá. Vítr ti v uších tence hvízdá. Čtyři příčky a jsi nahoře. Příčky se ti vřezávají do chodidel. Jsou tenké a dávají ti pocítit, kolik vážíš. Na žebříku máš opravdovou váhu. Země tě táhne zpátky.

Vidíš už přes okraj žebříku. Vidíš prkno. Stojí na něm ta žena. Na zadní straně kotníků má hrbolky zarudlých, bolavě vyhlížejících mozolů. Stojí u okraje prkna, oči jí upínáš ke kotníkům. Jsi nahoře, nad stínem věže. Chlap

pod tebou hledí mezi příčkami do zarámovaného prostoru, který žena při pádu protne.

Jen na moment se zarazí. Není v tom žádné zpomalení. Zamrazí tě z toho. Vmžiku je na konci prkna, ve vzduchu, na prkně, a to se ohne, jako by ji odmítalo. Pak kývne, pleskne sebou a zprudka ji vymrští nahoru a pryč, a ona rozevívá paže, opisuje jimi ten kruh a mizí. Zmizí v tmavém mžiku. A než zezdola uslyšíš dopad, chvíli to trvá.

Naslouchej. Jak zmizí do času a ten míjí, než se ozve – nepůsobí to dobře. Jak kámen vržený do studny. Ale ona to tak nebrala, říkáš si. Byla součástí rytmu, který nepřipouští myšlenky. A teď ses jeho součástí stal taky. Je to slepý rytmus. Jako mravenci. Jako stroj.

Usoudíš, že to chce myslet. Udělat něco hrozivého a nepřemýšlet nad tím je možná v pořádku, ale ne tehdy, když tou hrůzou je samo nemyšlení. Ne tehdy, když je nemyšlení chyba. V určitý moment se chyby nakupily před očima: předstíraná nuda, tíha, tenké příčky, bolavá chodidla, místo vykrojené v meziprostorech příček, které se slijí až ve zničení, jež trvá. Na žebříku vítr, jaký by člověk nečekal. Prkno trčí ze stínu do světla a přes konec není vidět. Když je všechno jinak, je potřeba přemýšlet. Je to nutné.

Žebřík máš celý pod sebou. Je plný lidí, vždycky jen pár příček od sebe. Napájí ho hustá fronta, která se v zákrutě táhne do tmy kosého stínu věže. Lidi stojí ve frontě se založenými rukama. Lidi na žebříku cítí bolavá chodidla a dívají se nad sebe. Je to stroj a pohybuje se pouze kupředu.

Vylez na jazyk věže. Prkno, zjišťuješ, je dlouhé. Dlouhé jak ta doba, co tu stojíš. Čas se zpomaluje. Houstne kolem tebe a tvoje srdce získává víc a víc tepů z každé vteřiny, z každého hnutí systému v bazénu dole.

Prkno je dlouhé. Z místa, kde stojíš, to vypadá, že trčí do prázdna. Vyšle tě kamsi, kam přes jeho délku ani nevidíš a máš pocit, že je chyba se tomu bez uvažování podrobit.

Z jiného pohledu je to prkno jenom dlouhá plochá tenká věc pokrytá drsnou bílou umělou hmotou. Ten bílý povrch je drsný, posetý puntíky a lemovaný bledou vodovou červení, která ale zůstává červená, nerůžoví: jsou to kapky vody z bazénu, které do sebe lapají světlo slunce zapadajícího za ostrý obrys hor. Drsná bílá hmota prkna je vlhká. A studená. Chodidla máš z tenkých příček rozbolavělá a rozcitlivělá. Vnímají, jak jsi těžký. Podél začátku prkna ubíhá zábradlí. Je jiné, než byly chyty podél žebříku: mohutné a umístěné nízko, takže aby ses ho chytil, musíš se skoro sehnout. Je tu jen na okrasu, nikdo se ho nechytá. Chytáním se ztrácí čas a narušuje rytmus stroje.

Je to studené dlouhé bílé drsné prkno z plastu nebo laminátu, žilkované smutnou skororůžovou jak z nechutných cukrátek.

Ale na konci bílého prkna, na tom okraji, kam dopadneš plnou vahou, aby tě odmrštilo a poslalo pryč, leží dvě oblasti tmy. Dva ploché stíny v rozprostřeném světle. Dva matné černé ovály. Na konci prkna jsou dvě špinavá místa.

Zbyla tam po lidech, kteří šli před tebou. Stojíš na roz-citlivělých chodidlech se zaříznutými žlábkami, která tě na drsném vlhkém povrchu bolí, a vidíš, že ty dvě tmavé skvrny jsou od lidské kůže. Je to kůže sedřená z chodidel prudkostí síly při zmizení lidí se skutečnou tíží. Bylo jich víc, než bys zvládl spočítat. Od tíže a od odření, se kterým mizí, tu zůstávají kousičky rozměklých a rozcitlivělých nohou, kousky, odštěpky a útržky kůže, které se špiní, tmavnou a opalují, jak leží na slunci, drobné a rozmazané, na konci prkna. Vrší se, špiní se a mísí se do sebe. Tmavnou ve dvou kruzích.

Čas kolem tebe vůbec neplyne. Je to neuvěřitelné. Podvečerní balet vespod je zpomalený do rozmáchlých gest mimů v modravém želé. Kdybys chtěl, mohl bys tu zůstat navždycky s tím chvěním uvnitř, rychlým tak, že bez hnutí proplováš časem jako včela nad sladkostí.

Ale měli by to prkno očistit. Když se nad tím člověk aspoň na vteřinu zamyslí, je jasné, že by měli konec prkna očistit od lidské kůže, od dvou černých sbírek pozůstatků z dřívějšího, skvrn, které odsud zezadu vypadají jako oči, slepé, šilhavé oči.

Tam, kde stojíš, je ticho a klid. Vítr, rádio, volání, cákání – tady ne. Bez času a bez zvuku, jen krev ti vrže v hlavě.

Být nahoře znamená vidět a cítit. Pachy jsou důvěrné a průzračně svěží. Pach zvláštního chlórového květu, ale z něho se k tobě zdvíhají další věci jak sněžení semen z pampelišek. Cítíš sytě žlutý popcorn. Opalovací krém

sladký jak zahřátý kokos. Párky, kukuřičné klasy. Mělký krutý náznak hodně tmavé pepsi v papírových kelímcích. A ta zvláštní vůně tun vody splývající z tun kůže a zdvíhající se z nové koupele jak pára. Živočišné teplo. Seshora je to nade všechno skutečnější.

Podívej se. Vidíš celou tu komplikovanou věc, modrou a bílou a hnědou a bílou, promáčenou rudnoucím vodním flitrem. Všechny. Tomuhle se říká výhled. A věděls, že to zespona vůbec nevypadá tak vysoko. Teď vidíš, jak vysoko jsi. Zespona jsi věděl, že se to nepozná.

Pronese to za tvými zády, oči na tvých kotnících, ten plešatý svalovec: Tak mladej. Chtějí vědět, co bude. Máš tady plány na celý den, nebo jak to přesně zamejšliš. Co, mladej, je ti něco?

Po celou dobu plynul čas. Srdcem nemůžeš zabít čas. Všechno se děje v čase. Aby včely zůstaly stát, musí se velice rychle pohybovat.

Tak mladej, říká, Mladej, je ti něco?

Na jazyku se ti rozvíjejí kovové květy. Na přemýšlení už není čas. Čas se dostavil a nemáš čas.

Hej.

A pozvolna přese všechno se rozprostírá pohled jak prstence na hladině po dopadu. Sleduj, jak se od žebříku šíří. Vidoucí sestra a její hubená bílá parta ukazuje. Matka se dívá na mělčinu, kdes byl předtím, a pak si rukou zastíňuje oči. Velryba se zakomíhá a zachechtá. Plavčík koukne nahoru, holka, kterou má kolem nohy, se koukne nahoru, plavčík sáhne po amplionu.

Navždycky dole je drsná plocha, občerstvení, kovově drncivá hudba, tam dole, kdes byl předtím; fronta je tuhá a nemá zpátečku; a voda je samozřejmě měkká, jenom když jsi v ní. Podívej se dolů. Hýbe se ve slunci, plná tvrdých mincí, jejichž svit se rudě blyští, jak se napínají do mlhy tvořené tvou vlastní sladkou solí. Ty mince propukají do nových měsíců, dlouhých střepů svitu z jader smutných hvězd. Čtvercovou nádrž tvoří chladně modrá plocha. Chlad je jenom druh tvrdosti. Druh slepoty. Zastihlo tě to nepřipraveného. Všechno nejlepší k narozeninám. Rozmyslel sis to. Ano i ne. Tak mladej.

Dvě černé skvrny, prudký švih a zmizení v jámě času. Problémem není výška. Jakmile jsi dole, všechno se změní. Když dopadneš vahou.

Tak co je tedy lež? Tvrdá, nebo měkká? Ticho, nebo čas?

Lež je to, že jedno se vylučuje s druhým. Strnule se vznášející včela se pohybuje rychleji, než dokáže uvažovat. Shora z té sladké chuti šílí.

Prkno pokývne a poletíš, a oči z kůže slepě zašilhají do oblohy zacákané mraky, do rozbodaného světla vyprazdňovaného za ostrým kamenem, který je navždy. Který je navždy. Vstup do té kůže a zmiz.

Vítej.

KRÁTKÉ ROZHOVORY S ODPORNÝMI MUŽI

KR Č. 14 08/96

ST. DAVIDS, STÁT PENSYLVÁNIE

„Narušilo to všechny moje sexuální vztahy. Netuším, proč to dělám. V politice se neangažuji, je mi lhostejná. Nejsem zastánce vlasteneckých hesel, nečtu noviny, nezajímá mě, jestli Buchanan získá kandidaturu na prezidenta. Jenom si to prostě rozdávám s holkou, je jedno s kterou, a v momentě, kdy si mám ustríknout, se to stane. Levičák taky nejsem, vůbec nechodím k volbám. Jednou už mi to nedalo a zavola jsem anonymně doktorovi do rádia, podle jeho diagnózy to je nekontrolované ječení mimoděčných slov a vět, často sprostých nebo urážlivých, odborně koprolálie. Jenomže když už skoro stříkám a začnu přitom rvát, tak to není ani urážlivý, ani sprostý, je to pokaždé stejný a pokaždé totálně praštěný, ale urážlivý ne. Je to prostě jenom divný. A nedá se to přemocť. Jako kdyby to ze mě stříkalo úplně stejně jako mrdka, přesně takovej je to pocit. Nechápu, co to jako má bejt, a nedokážu to přemocť.“

O.

„Vítězství silám demokratické svobody!‘ Ale ještě mnohem hlasitěji. Fakticky řvu. Nekontrolovaně. A ani si to sám neuvědomuju – až do momentu, kdy to ze mě vyrazí a já se slyším rvát: ‚Vítězství silám demokratické svobody!‘ Akorát hlasitěji: ‚VÍTĚZSTVÍ –“

O.

„No co asi, kompletně je to vyděsí. A já bych posel, jak je mi trapně. Co mám v takový situaci říct? Co má asi tak člověk říct, když těsně před orgasmem zařval: ‚Vítězství silám demokratické svobody!‘“

O.

„Nebylo by to tak příšerně trapný, kdyby to nebyl tak ne-skutečnej úlet. Kdybych aspoň tušil, co to jako má znamenat. Rozumíte mi?“

O. ...

„Kristepane, tak bych se fakt propad.“

O.

„Ale žádný potom není. To jsem mínil tím, že mi to narušilo vztahy. Je evidentní, že jsou vyděšený, mně je trapně a už jim nezavolám. I když se to třeba pokusím vysvětlit. A nejvíc mě odrovnají ty, co se tváří chápavě, jako že to je přece jedno a nic se nestalo a ona to chápe a vždyť je to přece jedno, před těma mi je nejtrapněji, protože je to přece tak praštěný ječet při střikání: ‚Vítězství silám demokratické svobody!‘, že je mi pokaždé jasný, jak jsou kompletně vytočený a jenom se chovají ohleduplně a dělají, že to chápou – a právě u těch se nakonec málem naseru

a ani mi není trapný jim už nezavolat nebo se jim začít vyhýbat, těm, který řeknou: „Myslím, že bych tě i tak mohla mít ráda.“

KR Č. 15 08/96

ODDĚLENÍ PRO POZOROVÁNÍ A VYHODNOCOVÁNÍ, KOMPLEX NÁPRAVNÝCH ZAŘÍZENÍ STÁTU MASSACHUSETTS BRIDGEWATER, STÁT MASSACHUSETTS

„Je to určitá tendence, a jelikož k donucování při ní dochází jen minimálně a nenastává skutečná újma, snad se shodneme, že je v podstatě nevinná. A věřte mi, počet těch, u kterých je nějaký nátlak vůbec potřeba, je překvapivě nízký.“

O.

„Odkud to pramení, to se zdá z psychologického hlediska zjevné. A můžu dodat, že se na tom shodne vícero terapeutů. Takže všechno je v cajku.“

O.

„No, otec, dalo by se říct, neměl od přírody pozitivní sklony – pronásledovala ho prchlivost a podobně –, ale usilovně se snažil svůj charakter zlepšit.“

O.

„Ale vždyť je přece nemučím, nepálím je žhavým železem.“

O.

„Otcův sklon k prchlivosti, zvláště [nesrozumitelné nebo zkomolené] pobůhvíkolikáté na pohotovost v obavách z vlastního

vzteku a sklonu ubližovat blízkému okolí, s postupem času se situace nakumulovala a nakonec se s postupem času a po neúspěšných pokusech o léčbu začal uchýlovat k tomu, že kdykoli ho někdo z nás rozzuřil, sám si svázal ruce za zády. Doma. V kruhu rodinném. Drobné domácí incidenty, které člověka vyvedou z míry a tak dál. Tahle sebedisciplinari-zace se s postupem času rozvíjela, a čím víc se na někoho z nás rozcílil, tím pevněji se svázal. Kvečeru už víceméně bylo pravidlem, že ležel – chudák – na podlaze obýváku svázaný do kozelce a vztekle na nás řval, ať mu kurva nacpem ten podělanej roubík. Pokud to tedy někoho, kdo nebyl přímým svědkem, může vůbec zajímat. Jak jsme se mu snažili nacpat roubík, aby nás přitom nekouzl. Ale samozřejmě teď můžeme objasnit moje vlastní tendence a zjistit, odkud se berou, a všecičko je zřetelné, úhledné a jasné, že ano.“

KR Č. 11 06/96

VIENNA, STÁT VIRGINIA

„Jo, to teda jsem, jasně, jo, ale momentík, jo? Musíš pochopit jednu věc, jasný? Helejte, já vím, že jsem náladovej. Víím, že jsem občas jakoby zabranej do sebe. Víím, že není lehký se mnou vydržet, kapišto? Alles klar? Ale to, jak si pokaždý, když jsem náladovej nebo zabranej do sebe, hned myslíš, že tě nechám bejt nebo tě pustím k vodě – tohleto se prostě nedá vydržet. Jak máš kvůli mně pořád strach.

Vyčerpává mě to. Mám z toho pak pocit, že musím skrejvat, jak mi je, protože ty si jinak hned budeš myslet, že to je kvůli tobě a že tě pustím k vodě a nechám tě bejt. Nevěříš mi, prostě mi nevěříš. Jo, budiž, uznávám, že vzhledem k tomu, co máme za sebou, jsem nemohl z fleku čekat kdovíjak velkou důvěru. Jenomže ty mně nevěříš doteď. Ať dělám, co dělám, nemám v tobě jistotu. Chápeš? Řek jsem, že slibuju, že tě neopustím, a tys řekla, že mi věříš, že tentokrát to pro mě je běh na dlouhou trať, ale nebyla to pravda. Je ti to jasný? Přiznej si to, jo – prostě mi nevěříš. Permanentně chodím po žhavým uhlí. Chápeš? Nemůžu tě přece imrvére ujišťovat.“

O.

„Ne, já netvrdím, že tohle je uklidňující. Tady jde akorát o to, abys pochopila – hele poslyš, život jde chvíli nahoru a pak zas dolů, rozumíš? Někdy to lidi sebere míň, někdy víc. Tak to holt je. Ale ty prostě žádný zhoupnutí nevydržíš. Je to, jako by výkyvy byly zakázaný. A helejse, já ti rozumím, že to je zčásti moje vina, jasný? Rozumím ti, že když nastávaly různý ty situace, nepřipadala sis dvakrát bezpečně. Ale s tím už prostě nemůžu nic dělat. Ted'konc mluvíme o současnosti. A já mám pocit, že kdykoli se mi nechce se bavit anebo jsem trochu náladovej nebo zabranej do sebe, tak ty si myslíš, že plánuju, jak tě nechám bejt. A to mě prostě ničí. Rozumíš? Ničí mě to. Kdybych tě tolik nemiloval nebo mi na tobě tak hrozně nezáleželo, možná bych to zvlád. Ale já to nezvládám. Takže jako jo, balím kufry, odcházím.“

O.

„A já – přesně takhle jsem se bál, že si to vyložíš. Já to věděl, že to pro tebe bude znamenat, žeš měla celou dobu pravdu, když ses bála a nevěřilas mi a připadala sis v nejistotě. Já to věděl, že řekneš: „No tak vidíš, přece jenom odcházíš, i kdyžs tvrdil, že to neuděláš.“ Věděl jsem to, a stejně se ti to snažím vysvětlit. Ty to nejspíš stejně nepochopíš, ale – počkej – chvílku poslouvej a zkus mě chápat, jo? Ready? Jestli teďkonc odcházím, tak to *není* potvrzení všech tvech obav. *Není* to tak. Já odcházím *kvůli* nim. Chápeš? Dokážeš to pochopit? Já už nesnesu ty tvoje strachy. Snažil jsem se s tou tvou nedůvěrou a strachem bojovat. A už dál nemůžu. Jsem vyflusanej. Kdybych tě tak strašně nemiloval, třeba bych to zvlád. Jenomže mě to totálně ničí, ten neustálý pocit, že ze mě máš strach a že si se mnou nepřipadáš v bezpečí. Dokážeš to pochopit?“

O.

„Z tvýho hlediska to je na hlavu, já tomu rozumím. Jasně. A taky chápu, že mě teď z hloubi duše nenávidíš. A já se na to dlouho připravoval, abych tomu byl schopnej čelit, že mě za tohle budeš z duše nenávidět a nasadiš tenhle výraz, že se jako potvrdily všechny tvoje obavy a podezření. Chápeš? Fakticky, kdybys viděla, jak na mě teď koukáš, každěj by pochopil, proč tě nechávám bejt.“

O.

„Promiň. Nechci to všechno házet na tebe. Promiň. Není to tvoje vina. Musí to bejt moje vina, když mi ani po tolika tejdnech nevěříš a nevydržíš pár normálních zhoupnutí, aniž

by se ti hned honilo hlavou, že chci zmizet. Nevím, proč to tak je, ale musí to teda bejt moje vina. A taky vím, že naše společná minulost není zrovna ideální, ale přísahám, že všechno, co jsem řekl, jsem myslel vážně, a snažil jsem se na sto procent. Přísámbož že jo. Je mi to hrozně líto. Dal bych všechno na světě za to, abys kvůli mě netrpěla. Miluju tě. Budu tě do smrti milovat a doufám, že mi to věříš, ale už se tě o tom nebudu snažit přesvědčit. Akorát mi věř, že jsem se snažil. A nemysli si, že by problém byl v tobě. Nevychítej si to. Problém je v nás dvou, proto odcházím, rozumíš? Dokážeš to pochopit? Že tady nejde o to, čeho ses furt bála? Chápeš to? Dokážeš pochopit, že ses pletla, že ses možná pletla? Můžeš pro mě udělat aspoň tohle? Protože pro mě to teď taky není snadný, chápeš? Odcházet takhle, mít tě v paměti zapsanou s tímhle obličejem. Dokážeš pochopit, že mě to taky rozdírá? Jsi to schopná pochopit, že v tom nejsi sama?“

KR Č. 3 11/94

TRENTON, STÁT NEW JERSEY [ODPOSLECHNUTO]

R—: „Takže zas jdu poslední jako vždycky a kolem frmol jako vždycky.“

A—: „Proč si taky neposedět a nedáchnout, proč nevystoupit jako poslední, proč musí vždycky všichni okamžitě ven, jakmile to zastaví, a narvat se do uličky, takže pak člověk stojí se všema kuframa nacpanej v uličce a pět minut z něj leje, jenom aby –“

R—: „Počkám si a vyležám jako poslední z té imitace přistávací dráhy do toho výstupního prostoru – vítacího prostoru – a říkám si, seženu si taxíka do –“

A—: „Stejně je to pokaždý depresivní vylízt při těchto ne-zvanejch návštěvách do výstupního, teda vítacího prostoru a sledovat, jak na každého někdo čeká a lidi pištěj a objímaj se a taxikáři ukazují cedule se jménama, ovšem ani jedno není tvoje jméno a ta –“

R—: „Aspoň na vteřinu drž hubu a chvilku poslouchej, protože než vylezu ven, tak už tam je většinou prázdné.“

A—: „Chceš říct, že už se mezitím většinou všichni rozešli.“

R—: „Akorát u toho napjatýho lana zbyla jedna holka a kouká, mžourá do té imitace přistávací dráhy, když mě vidí, jak se na ni, když vyjdu ven, dívám, protože mimo ni tam už nikdo není, naše pohledy se setkají a všechny tydlecty záležitosti a co ona, ona se zvedne a padne na kolena – a začne brečet – a s bulením a vrískotem plácá do koberce a vyškubává nitě a chuchvalce z toho lacinýho krámu, co tam kupujou jako podlahovou krytinu a co se na místě, kde začíná polymerový lepidlo, skoro hned oddělí, během pěti let jim, jak určitě chápeš, ztrojnásobí náklady na údržbu, a sehnutá mlátí do koberce a rve ho nehtama, sehnutá akorát tak, že jí vidíš na prsa. Totálně hysterická, bulí a má záchvat.“

A—: „Další radostné přivítání v Daytonu při vašich podě-lanejch nezvanejch návštěvách, těší nás, že vás můžeme přivít—“

R—: „Ne, ale historka je historka, až když k ní dojdu, abych

se zeptal ‚je vám něco a jste v pořádku a tak‘ a líp si prohlíd ty její musím říct fakt neuvěřitelný prsa v přilýhavým trikotu pod kabátem, klečí na všech čtyřech a buší si do čela a provádí na tý podlahový krytině manuální zátěžový testy a vykládá, jak ten maník, do kterýho se zamilovala a todle všechno kolem, jak vykládal, že ji taky miluje, akorát že z dřívějšíka, než se seznámili a prudce zamilovali, už byl zasnoubenej, a tak se to furt převaluje semhle a támhle a vleče se to a kroutí a já jí dělám posluchače, jak tam stojí, a ona nakonec povídá, jak maník nakonec přestane lavírovat a konečně prohlásí, že se podrobuje lásce k týhleť prsatý holce a slibuje, že je její, a vykládá, jak teď půjde a poví tý druhý holce v Tulse, kde bydlí, že je teď zasnoubenej s touhleťou holkou, a v Tulse to skončí a konečně se poddá a zaslíbí týhle hysterický prsatý holce, která ho má radši než sám život a cítí s ním splynutí „duší“ a teskný housle v podkresu, a jak konečně měla dojem, že kristepane, po všech těch hovadech, co myslej jenom na to jedno a podrazili ji, měla konečně pocit, jako že tady konečně potkala kluka, kterýmu může věřit a může ho milovat a „duševně“ s ním splynout jako s houslema v podkresu a srdcem a kyt—“

A—: „A bla bla bla bla bla.“

R—: „Bla bla a borec prej letí do Tulsy, aby se rozešel s tou předchozí holkou, jak jí to slíbil, že udělá, a pak že hned přiletí týhle holce do náruče, jak tu stojí s kapesníčkama a s prsama na daytonským letišti u východu a z kukadel se jí lije záplava před mojí maličkostí.“

A—: „Jako by to hned nebylo jasný.“

R—: „Polib si, a on že si prej položí dlaň na srdce a se vším všudy přísahá, že se k ní vrátí a že bude v tomhle letadle s číslem a časem letu, a ona přísahá, že tu na něj s těma svejma prsama bude čekat, a všem kamarádkám říká, že je konečně doopravdy zamilovaná a on že se teď rozchází a hned se k ní vrací, a uklidí si doma, aby u ní moh bydlet, až se vrátí, a nasprejuje si nóbl účes, jak to ženský dělaj, a poleje si voňavkou víš který zóny atakdál atakdál, jak to ženský dělaj, a navlíkne si nejlepší růžový džíny, říkal jsem ti už, že na sobě má růžový džíny a boty na podpatku, který vyřvávaj omrdej mě v tisícovkách hlavních světovějch jazyků –“

A—: „He he.“

R—: „V tu chvíli už sedíme v tom malým bufetu hned u bran USAir, v tom pitomým bufetu bez sezení, kde musíš s podělaným kafem za dva dolary stát u stolku, kufřík a kabelu a všechny krámy položený na laciný dlážce, co ani není reaktoplast, takže se už ve spárách začíná vydouvat, a podávám jí kapesníčky a trpělivě naslouchám a všecko todle, po tom co i vyluxuje auto a dokonce i vymění osvětřovací stromeček zavěšenej na zpětným zrcátku a dovleče se na letiště včas, aby stihla let číslo to a to, kterým prej ten takzvaně věrohodnej borec přiletí a odpřisáh to na život svý podělaný matky.“

A—: „Sráč ze starý školy.“

R—: „Kuš, a ona vykládá, že jí dokonce zavolal, volá jí, zrovna když si na zónu vtírá poslední kapku voňavky a sprejuje si vlasy, aby jí trčely na vsecky strany, jak to teď

ženský dělal, aby se dovekla na letiště, tak zrovna zazvoní telefon a je to ten borec a ve sluchátku to praská a syčí a on že prej, říká ona, vykládá, jak jí volá z nebe, takhle romanticky popíše to, že jí volá za letu z takovýho toho telefonku, kterým musíš protáhnout kreditku, na zadní straně sedadla před tebou, a vykládá, jak –“

A—: „Maj tam tarif šest dolarů za hodinu, naprostá zlodějina, a k tomu všechny příplatky podle země, přes kterou letíš, a všecko dvojnásobek, pokud řeknou, že se v oblasti, nad kterou letíš, spojujou sí–“

R—: „Ale o to teďkonc nejde, poslechni si, o co tady jde, holka vykládá, že nakluše do výstupní oblasti vítací oblasti s předstihem a už se jí přitom řinou slzy lásky a do podkresu se konečně linou housle věrnosti a důvěry a prej tam stojí plná radosti a naivní důvěry jak blbá, říká mi, zatímco letadlo přiletí a oni, teda my všichni se začnem v davu hrnout ven z tý imitace přistávací dráhy, a v první skupině není a ve druhý skupině taky není, jak lidi vycházej ven ve skupinách, po bobcích, jako by je to zařízení kadilo, víš, jak –“

A—: „Jak bych to kristepane nevěděla, vždyť na letišti trávím tuny ča–“

R—: „A prej jak trapně a totálně pitomě a s neochvějnou vírou furt nakukuje a čučí přes to lano z hvězdičkovejch uzlíků, takový to kaštanově hnědý uzlíkový lano s pěkným velurovým potahem, co je kolem vítacího prostoru, a všichni se objímaj a vítaj a jdou si vyzvednout zavazadla a ona furt čeká, že ten její borec bude v příští

vlně, v dalším bobku, a pak v dalším a dalším a dalším a ona furt čeká.“

A—: „Chuděra nadržená.“

R—: „A nakonec vylezu já, poslední jako vždycky, a za mnou nikdo, jenom posádka si po zemi táhne ty svoje identický elegantní kufírky, co mi vždycky lezou na nervy, a šlus, jsem poslední a ona –“

A—: „Tím chceš říct, že neječí a nemlátí hlavou o zem kvůli tobě, tys jenom vystoupil jako poslední a nejsi ten sráč, o kterýho jde. Ten parchant musel fingovat i ten telefonát, když si zapneš holicí strojek, dělá to podobný šumění a praskot, jako když –“

R—: „A já ti říkám, žes v životě neviděla nikoho s tak zlomeným srdcem, člověk si myslí, že to jsou pouhý slova, bla bla, ale pak uvidíš tuhle holku, jak se tluče do čela, jak byla blbá, a brečí tak usilovně, že ani nemůže popadnout dech, a choulí se a potácí se a drcá do stolečku, takže si musíš držet kafe zvednutý, aby ti ho neshodila, a jaký jsou chlapi sráči a všechny kamarádky jí říkaly, nevěř jim, a konečně potká jednoho, u kterýho si konečně myslí, že mu může věřit, že se jí oddá a vzdá a slíbí, že udělá, co má, no a vony mají pravdu, je blbá, chlapi jsou sráči.“

A—: „Jo, to máš recht, chlapi jsou většinou fakt sráči, he he.“

R—: „A já tam v podstatě stojím a držím kafe, který ani – je na mě už pozdě, ani ho nechci, ani dekafe ne, a naslouchám jí a moje srdce, to musím přiznat, moje srdce se týhle holce se zlomeným srdcem tak nějak otevírá. Ale

holka, to ti přísahám, něco takovýho jsi ještě neviděla, jak má tahle prsatá holka zlomený srdce, a začnu jí vykládat, že má pravdu, je to sráč a vůbec si ji nezasluhuje a je to pravda, že většina chlapů jsou sráči, a moje srdce se jí otevírá a tak dál.“

A—: „He he. A pak se stalo co?“

R—: „He he.“

A—: „He he he.“

R—: „Fakt to chceš vědět?“

A—: „Ty parchante. Ty sráči.“

R—: „Jako víš přece, jak to chodí, jako co naděláš.“

A—: „Sráči.“

R—: „Jako přece znáš to.“

KR Č. 30 03/97

DRURY, STÁT UTAH

„Musím přiznat, že to byl významnej důvod, proč se s ní oženit, když jeden uváží, říkal jsem si, jak i po děcku vypadá dobře, nic lepšího už neseženeš. Štíhlá a pěkná a hezký nohy, i když měla děcko, ne napuchlá, protkaná žilkama a povislá. Nejspíš to zní plytce, ale je to tak. Vždycky mě děsilo, že si vezmu nějakou, co dobře vypadá, a pak se nám narodí dítě a ona celá opuchne, ale stejně s ní dál budu muset spát, protože jsem se upsal, že s ní holt budu po zbytek života spát. Asi to zní hrozně, ale u ní to bylo, jako by prošla zkouškou, ani po děcku neopuchla, a tak jsem věděl,

David Foster Wallace

Krátké rozhovory s odpornými muži

Z anglického originálu *Brief Interviews with Hideous Men*
vydaného nakladatelstvím Little, Brown and Company
v New Yorku roku 2009

přeložil Martin Pokorný

Odpovědný redaktor Petr Janus

Jazyková korektura Jiří Kettner

Grafická úprava a obálka OFICINA

Sazba JT

Vydalo nakladatelství RUBATO v Praze roku 2018

Vytiskla TISKÁRNA PROTISK, s. r. o., České Budějovice

První vydání

ISBN 978-80-87705-65-0

RUBATO

Sarajevská 8

120 00 Praha 2

www.rubato.cz

studio@rubato.cz